

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Arcilhář.pdb

PDB Name: Arcilhář
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.2.2003
Modification Date: 21.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arcilhář

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

To vám byl jednou v zemi Jánevím kde jeden král, kterému mohl jeden modré z nebe nalhávat, mohl lhát, až se dubové trámy v trůním sále prohýbaly, ten král měl vše za pravdu a o ničem, co k jeho uším dolehlo, že by přece jen mohlo být pravdou, nepochyboval.

Už mnoho let byl králem a nejméně jednou za den se přihodilo, že některý z jeho dvořanů či ministrů nad některou novou zprávou pravil: "To je lež!" nebo "To je prolhané!" nebo "Tomu by živáček neuvěřil!".

Tu se král vždy rozzlobil, neboť on měl vždy vše za pravdu a ještě ani jedenkrát nikomu nemohl do očí říci: "Ty velkohubý čtveráku, ty lžeš!"

Ale alespoň jednou, dříve než umře, by tu větu král rád řekl a za to by dal i tu nejmilovanější věc na světě. Proto nechal heroldy po celé zemi prohlásit, že kdo tak velkou lež vymyslí, že tomu sám král neuvěří, ten dostane jeho jedinou dceru, krásnou princeznu za ženu.

Mnoho urozených i neurozených lhářů a prášilů se pokoušelo si svým bájevitým uměním královskou dcerku vysloužit, ale nepodařilo se jim to. A za svoji opovržlivost putovali pak na sedm let do temné věže.

Tu v jednom dalekém městě uslyšel jeden vandrovní tovaryš herolda vyvolávat tu královskou zprávu. Ten chasník sám sebe držel za arcilháře, který jednomu rád špačky rozpouštěl. K tomu si řekl, že krásná princeznička je hezká odměna za pár šťavnatých lží a vydal se na cestu do královského města.

Když ten mladý a statný chasník přišel k zámecké bráně a strážným a sluhům oznámil, co chce, radili mu tito, aby se raději ani o krok dál jít neodvažoval. Ale Kilián se nenechal zastrašit a přál si být zaveden ke králi.

Král seděl na svém zlatém trůně a vedle něj jeho dcera. Král pravil:

"Povoluji ti tři lži. Ale když budu mít vše za pravdu a alespoň jednou tě nenazvu lhářem, tu jsi tu půvabnou cenu po mé levici prohrál a po celých sedm let neuvidíš ani slunce ani měsíc."

Když král o té půvabné ceně po své levici hovořil, odvážil se Kilián pozvednout k princezně svoje oči - a ty má nádhero - ona se na něj tak přátelsky a mile usmívala, že z něj veškerá úzkost spadla a on již nepochyboval, že ji ještě dnes sevře ve svém náručí.

"Tak začneme." zahájil král to klání a ukázal rukou, zdobenou zářivými prsteny, na podlahu trůního sálu, která byla ze zlatých desek a zeptal se Kiliána:

"Podívej chlapče, tak drahocennou podlahu jsi jistě nikde neviděl, což?"

"Ale, pročpak ne?" odvětil chasník.

"Kde?" zeptal se král.

"V mé rodné vsi, která leží za skleněným lesem vpravo pod Měsícem a Lžimiprvá se jmenuje."

"A u koho jsi takovou zlatou podlahu viděl?"

"No, kde asi? Doma, u mého otce."

"Kdo je tvůj otec?"

"No, kdo by měl být? Přece pasák sviní v naší obci."

"A kolik sviní pásává?"

"Asi pět tisíc."

"Jak dlouho je otec už vyhání na pastvu?"

"Nyní už to pomalu bude 199 let!"

Král zakašlal a řekl:

"Když tvůj otec už tolik let pečuje o tolik ovcí, jistě si našetřil mnoho peněz, takže si koneckonců mohl nechat položit ve světnici podlahu za zlata, tomu rád věřím, neboť býti pasákem sviní je výnosné."

Král se škodolibě usmíval, protože ta první lež byla pro něj velmi nepatrná. Ale Kilián se tím nenechal vyvést z klidu.

"Nu, další." pokračoval král, ukázal rukou na okno a pravil:

"Jdi k oknu a podívej se dolů do mé zahrady! Viděl si někdy ve svém životě tak velkou řepu?"

"O, jemináčku!" namítnul Kilián statečně: "Ty vaše to jsou jen uschlé sazenice proti těm, které jsem viděl, dneska je to právě 99 let, za mořem Nikdež v zemi Zaroheh. Ony byly tak velké, že pod jejich listy mohlo stát šestnáct tisíc vojáků v průtrži mračen a ani kapka vody je nesmočila."

Král zakašlal podruhé a řekl:

"Nu ano, když může mít pasák sviní ve světnici zlatou podlahu, tak to mohou v zemi Zaroheh, co leží za mořem Nikdež růst takové řepy. Co všechno je jen na tom světě možné!"

Král se smál ještě zlomyslněji než poprvé. Pak hned zvedl ruku a ukázal na okno na druhé straně sálu a řekl:

"Tedy do třetice! Jdi na druhou stranu a podívej se na jedli v mém parku, viděl jsi kdy na svém vandrování vyšší jedli?"

Veselý Kilián, ve kterém bylo ukryto mnoho lotrovin, si právě nyní vzpomněl na jednu lež, která byla tak ďábelsky vylhaná, že se určitě na celém světě nenajde člověk, který by ji uvěřil. A tak začal statečně a chvástavě vyprávět:

"Ty moje dobroto! Tahle? To je jen košťátko proti těm jedlím, kterou jsem viděl v Nebeských horách. Já sám jsem zkusil, jak vysoká ta nejvyšší z těch jedlí je. Nej dřív jsem si nakoupil 22 tisíc nárožníků a jeden po druhém jsem do kmene zatloukal, abych po nich mohl směrem k vrcholu vystoupat."

Pomyslete! Už jsem vylezl až do sedmého nebe a vrcholek jedle nebyl stále k vidění. Nu, když už jsem tam byl, jsem si řekl, že bych se mohl po tom nebi trochu porozhlédnout. Našel jsem tam mnoho známých ze vsi Lžimiprvá a taky ze země Zaroheh a vyprávěl jim, že dříve než uběhne jeden rok, povedu si jako svoji ženu domů krásnou královskou dceru ze země Jánevímkde. A oni mi všichni věřili a přáli mi hodně štěstí. Rádi by mne pozvali k večeři, ale já jsem si řekl, že bych rád ještě před setměním dolů na svět klouzal a poroučel se.

Ale nemohl jsem ani za nic nalézt tu jedli, po kterém jsem do sedmého nebe vylezl, a už jsem myslel na to, že si v nebi najdu nějaké zastrčené místo, kde přespím. Když jsem se tam tak motal, narazil jsem najednou na sud od cibule. Koukl jsem dovnitř a viděl, že je plný až po okraj pšeničných otrub.

Vída! To mi přišlo právě vhod! Z těch otrub jsem upletl provaz, tuctem zbylých hřebíků jsem ho dobře přibil k nebeskému oknu a sám jsem se po tom otrubovém provazu spustil dolů na svět. Když jsem byl ještě daleko od nejhořejších mraků, velký kus provazu mi chyběl.

Co jsem si měl nyní počít? Nu, neměl jsem jinou možnost, než abych kus provazu nahoře uříznul a dole ho navázal. Tak jsem se dostal konečně na pevnou zem přímo před vaším královským palácem.

A ten provaz, tomu nebudete, pane králi věřit, tak ten provaz byl celý porostlý knoflíky."

Tu král seskočil z trůnu a jal se křičet:

"To je LEŽ stejně tak dlouhá jako ten provaz, kterým ses z nebe vylhal!"

"Dobrá," odpovětil zářící Kilián: "teď jsem váš zeť!"

A vzal krásnou princeznu za ruku a dal jí zasnubní hubičku. Pak šťastný pár předstoupil před krále a ten jim svázal ruce, z hlavy sundal korunu a posadil ji statečnému Kiliánovi na kadeře.

A tak se arcilhář stal králem v zemi Jánevímkde.1

1Toto je lidová pohádka ze Švábska, historického území v SNR. Dnes se z velké části součástí spolkové země Bádensko-Württembersko.